

DRUHÁ KAPITOLA

Ze spánku mě vytrhl nějaký výkřik. Rázem jsem se probíral, spadl ze závěsného lůžka a pořádně jsem se uhořdil o tvrdou a studenou podlahu své skalní kobky. Ruce mi okamžitě a bezděčně sklouzly ke krátkému meči, který jsem měl neustále nablízku. Pak jsem přestal vidět rozmazaně a uvědomil jsem si, že to křičel jen Harkat. Zase má zlé sny.

Harkat Mulds je Lidička, jeden z malých tvorů v modrých hábitech, kteří pracují pro pana Sudda. Kdysi byl člověkem, nepamatuje se ovšem, kým byl a kdy a kde žil. Po smrti nemohla Harkatova duše opustit Zemi a pak ji pan Sudd polapil a dal jí život v novém, zakrnělém těle.

„Harkate,“ sykl jsem a rázně s ním zacloumal. „Probud' se. Zase se ti něco zdá.“

Harkat neměl víčka, takže když spal, jenom mu ty velké zelené oči zmatněly. Teď se v nich zablýskalo, Lidička hlasitě zasténal a skulil se ze závěsného lůžka úplně stejně jako před chvílí já. „Draci!“ vyjekl. Hlas měl zdušený tou maskou, kterou nosil pořád: nedokázal dýchat normální

vzduch delší dobu než deset až dvanáct hodin, bez té masky by umřel. „Draci!“

„Ale kde,“ vzdychl jsem si. „Jenom se ti něco zdá.“

Harkat na mě upřel ty nepřirozeně zelené oči, pak se uklidnil a strhl si masku, takže byla vidět veliká, šedá, rozeklaná ústa podobná sečné ráně. „Promiň, Darrene. Zase jsem... tě vzbudil?“

„Ne,“ zalhal jsem. „Už jsem byl vzhůru.“

Usadil jsem se na lůžku a prohlížel si Harkata. Nedalo se popřít, že krásy rozhodně moc nepobral. Je malý a podsaďitý, má mrtvolně šedou kůži, žádné viditelné uši ani nos... uši má sice zařité pod kůži na lebce, ale nemá ani čich, ani chuť. Vlasy žádné, k tomu ty kulaté zelené oči, ostré zoubky a tmavošedý jazyk. Obličej jako sešitý od doktora Frankensteina.

I když je fakt, že já bych se jako manekýn taky neuživil – to ostatně málokterý upír! Tvář, tělo, nohy i ruce mám samou jízvu a popáleninu. K mnoha z nich jsem přišel při Prověření (zkouškách, které jsem úspěšně složil na druhý pokus, před dvěma lety). Kromě toho jsem úplně plešatý, stalo se mi to při prvním pokusu složit zkoušky, kdy jsem si vážně popálil hlavu.

Harkat je jedním z mých nejlepších přátel. Dvakrát mi zachránil život – jednou, když mě cestou k Upíří hoře napadl běsnící medvěd, podruhé, když jsem při tom prvním, nepovedeném Prověření bojoval s divokými kanci. Bylo mi těžko z toho, že ho tolik trápí noční můry; stávalo se mu to už posledních pár let.

„Dneska to byl stejný zlý sen jako jindy?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ přikývl. „Potuloval jsem se obrovskou pustinou. Nebe bylo rudé. Něco jsem tam hledal, ale... nevím co. Byly tam

jámy plné hadů. Napadl mě drak. Zahnal jsem ho, ale... objevil se další. Pak ještě jeden. Pak...“ Nešťastně si vzdychl.

Od té doby, co poprvé promluvil, se Harkatovy vyjadřovací schopnosti náramně zlepšily. Na začátku musel lapat po dechu po každých dvou třech slovech, naučil se ale dýchat úsporněji, a teď se zadržoval jen u delších vět.

„A byly tam i ty stíny?“ zajímal jsem se. Někdy se mu totiž zdávalo, že ho pronásledují a trýzní stínové lidské postavy.

„Tentokrát ne,“ řekl. „Ale myslím, že by na ně došlo, kdybys... mě neprobudil.“ Harkat se potil – jeho pot měl bledě zelenou barvu – a trochu se mu třásla ramena. Ve spaní si vždycky vytrpěl svoje, a tak se snažil být co nejvíc vzhůru. Obvykle naspal tak čtyři pět hodin za tři dny.

„Chceš něco k jídlu nebo k pití?“ zeptal jsem se.

„Ne. Nemám hlad.“ Vstal a protáhl si svalnaté paže. Teď měl na sobě jen roušku kolem pasu, takže jsem viděl hladký povrch na břiše a na prsou: Harkat nemá ani bradavky, ani pupek.

„To jsem rád, že tě zas jednou vidím,“ prohlásil a natáhl si modrý hábit, který si nějak ne a nemohl odvyknout nosit.

„Už je to hrozně dlouho, co... jsme na sebe měli čas.“

„To rozhodně,“ souhlasil jsem otráveně. „Já ze vší té práce snad padnu. Jenže v tom nemůžu nechat Parise samotného. Potřebuje mě.“

„Jakpak se panu Nebessovi daří?“ zajímal se Harkat.

„Zvládá to. Ale je to dřina. Pořád samé rozhodování, formování bojových jednotek, a těch upírů, které musíme posílat na smrt...“

Chvilku jsme jen mlčeli, přemýšleli o Válce jizev a o těch upírech, kteří v ní zahynuli a z nichž někteří byli naši dobří přátelé.

„A jak ses měl ty?“ zeptal jsem se Harkata, abych ty pochmurné myšlenky zahnal.

„Taky pracovně,“ odpověděl. „Seba mi pořád dost nakládá.“ Harkat se po Hoře poflakoval jen pár měsíců, ale pak si šel říct o nějakou práci hlavnímu ubytovateli Sebu Nilovi, který měl na starosti pořizování a udržování zásob jídla, oblečení a zbraní. Nejdřív jen nosil různé bedny a pytle, ale rychle se naučil, jak je třeba uspokojovat potřeby upírů, zvládl zásobovačské řemeslo, a teď byl jedním ze Sebových hlavních pomocníků.

„Musíš se do Knížecí síně vrátit brzy?“ chtěl vědět Harkat. „Seba by tě rád viděl. Chce ti ukázat... nějaké pavouky.“ V Hoře jich žily tisíce a tisíce. Říkalo se jim Ba'Halenovi pavouci.

„Musím tam hned,“ řekl jsem s lítostí. „Ale pokusím se co nejdřív za Sebou zaskočit.“

„Měl bys,“ povídá Harkat s vážným výrazem. „Vypadáš unaveně. Paris není jediný, kdo... by potřeboval odpočinek.“

Krátce nato musel Harkat odejít, čekaly je přípravy na příchod skupiny generálů. Já si ještě poležel v závěsném lůžku a upíral jsem oči do tmavého skalního stropu; nebyl jsem s to usnout. Pořád jsme bydleli s Harkatem v té kobce, kterou nám přidělili po příchodu do Upíří hory. Kumbálek, ale líbí se mi tu; konečně nic, co by se víc podobalo ložnici, tu nemám. Jenže se sem dostanu vzácně. Většinu nocí trávím v Knížecí síni a těch pár volných hodin, co si urvu přes den, věnuju jídlu a výcviku.

Jak jsem tak ležel, přejel jsem si rukou po holé hlavě a vzpomněl si na svoje Prověření. Napodruhé jsem to zvládl hravě. Ani jsem zkoušky skládat nemusel, protože od knížete se nic takového nepožaduje, ale kdybych se tomu vyhnul,

připadal bych si jako podvodník. Tím, že jsem Proověření zvládl, jsem dokázal, že si zasloužím být upírem.

Kromě dalších jizev a popálenin jsem se za posledních šest let moc nezměnil. Jako poloupír stárnu za každých pět let tak o rok. Jsem teď trochu vyšší, než když jsem s panem Hroozleym odešel z Circo Mostroso, krapet se mi přiostrily rysy ve tváři, vypadají teď dospěleji. Dospělý upír ale ještě nejsem – a dokud se jím nestanu, nijak výrazně se nezměním. Jako upír bych byl o dost silnější a taky bych si uměl vlastními slinami hojit rány, vypouštět z úst dech, který omračuje lidi, a telepaticky se domlouvat s ostatními upíry. Kromě toho bych uměl míhat, což je úžasně rychlý způsob běhu, který upíři ovládají. Nevýhodou by ale bylo, že bych začal být zranitelný slunečním světlem a nemohl bych si přes den chodit, kam chci.

Na to všechno je ale ještě fůra času. Pan Hroozley neřekl ani slovo o tom, kdy budu plně zasvěcen krví, ale domyslel jsem si, že aby se to stalo, musím být napřed dospělý. A to budu až za deset nebo patnáct let, zatím mám pořád tělo kluka, ne muže. Takže mám spousty času na to, abych si svého vlekoucího se dětství užil (nebo je přetrpěl).

Odpočíval jsem na lůžku ještě asi půl hodiny, pak jsem vstal a oblékl jsem se. Navykl jsem si nosit světle modré šaty, kalhoty a blůzu, a přes to dlouhý, královsky vypadající plášť. Když jsem si jej navlékal, zachytil se mi pravý palec o rukáv, což se mi stávalo často. Palec jsem si vyvrátil před šesti lety a ještě pořád mi trčel našikmo.

Dal jsem si pozor, abych nerozerval látku pláště upířími nehty, které dokážou vyrývat díry i v měkčím kameni, palec jsem si uvolnil a dooblékl jsem se. Obul jsem si lehké boty a přejel jsem si rukou přes hlavu, jestli se mi tam nechy-

tilo nějaké klíště. V poslední době se jich v Hoře vyrojily spousty a všichni jich měli plné zuby. Pak jsem se vrátil do Knížecí síně, kde na mě čekala další dlouhá noc plná válečné taktiky a debat.